

ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΠΕΚΙΡΗΣ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΑΧΑΪΑΣ

Αθήνα 13-04-2011

ΠΑΒ	5281
05 ΜΑΙ. 2011	

ΑΝΑΦΟΡΑ

Προς Την Υπουργό Περιβάλλοντος, Ενέργειας Και Κλιματικής Αλλαγής

Θέμα: ΤΑΣ «Στρίβειν» δια της απογραφής.

Σχετ: Το δημοσίευμα της εφημερίδας «ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ» που αναφέρεται, μπλόκαραν για τα καλά νέες και παλιές υποθέσεις στο ΤΑΣ Πάτρας, καθώς το τελευταίο διάστημα δεν εκδίδεται πλέον καμία απόφαση.

Ο αναφέρων Βουλευτής

Μιχάλης Β. Μπεκίρης

Συνημμένα
Φ/ο Δημοσιεύματος

Μπλόκο σε νέες και παλιές αποφάσεις, στέρεψαν και οι χρηματοδοτήσεις

ΤΑΣ: «Στρίβειν» διά της απογραφής

Μπλόκαραν για τα καλά νέες και παλιές υποθέσεις στον ΤΑΣ Πάτρας, καθώς το τελευταίο διάστημα δεν εκδίδεται πλέον καμία απόφαση. Το προσωπικό έχει αφιερωθεί αποκλειστικά στις εντολές της Υπηρεσίας Αποκατάστασης Σεισμοπαθών. Ζητείται απογραφή με πλήρη στοιχεία όλων των αποφάσεων που έχουν εκδοθεί μέχρι σήμερα.

Οχι μόνο οι χρηματοδοτήσεις, αλλά και οι αποφάσεις μπλόκαραν πλέον στον ΤΑΣ Πάτρας, καθώς το σύνολο σχεδόν του προσωπικού ασχολείται με γραφειοκρατικά ζητήματα. Η Υπηρεσία Αποκατάστασης Σεισμοπαθών ζήτησε αναλυτική υπογραφή όλων των αποφάσεων που έχουν εκδοθεί. Έστω κι αν τα πλήρη στοιχεία υπάρχουν σε κάθε φάκελο, η κεντρική υπηρεσία έκρινε σκόπιμο να ζητήσει καταγραφή σε ένα τετρασέλιδο σημείωμα που απέστειλε ως πρότυπο.

Έτσι, στην παρούσα φάση δόθηκε προτεραιότητα στην απογραφή. «Είναι ένας τεχνικός τρόπος να σταματήσει η διαδικασία έκδοσης νέων αποφάσεων και παράλληλα να μην προκύψουν νέες οικονομικές απαιτήσεις από πλευράς σεισμοπαθών» εκτιμά ο Παναγιώτης Χριστόπουλος πρόεδρος του Συλλόγου Πολιτικών Μηχανικών Αχαΐας, θυμίζοντας ότι μέχρι πρότινος 4.000 δικαιούχοι περίμεναν πάνω από 30 εκατ. €, ενώ το σύνολο του προγράμματος αποκατάστασης έχει υπολογιστεί σε 200 εκατ. € περίπου.

Με την εμπλοκή που έχει υπάρξει στον ΤΑΣ αφενός δεν βγαίνουν νέες αποφάσεις, αφετέρου δεν προχωρούν και οι παλιές, με τους σεισμοπλήκτους να χάνουν την υπομονή τους. Διότι στα παραπάνω έρχονται να προστεθούν και οι επανέλεγχοι που -όπως έγραψε η «Π»- διενεργούνται από μηχανικούς του ΥΑΣ οι οποίοι έρχονται στην Πάτρα για να εξετάσουν περιπτώσεις επισκευών με κόστος πάνω από 15.000€.

Η αίσθηση που υπάρχει είναι ότι όλα γίνονται με στόχο τις περικοπές κονδυλίων. Υπό το πρίσμα αυτό οι δικαιούχοι ανησυχούν όχι μόνο μην τους μειώσουν την υ-

Με την εμπλοκή που έχει υπάρξει στον ΤΑΣ, αφενός δεν βγαίνουν νέες αποφάσεις, αφετέρου δεν προχωρούν και οι παλιές, με τους σεισμοπλήκτους να χάνουν την υπομονή τους.

ποτιζόμενη «Δωρεάν Κρατική Αρωγή» και μην τυχόν τους ζητήσουν χρήματα πίσω, στο πλαίσιο της απογραφής στοιχείων.

Όλα αυτά, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι παρά τις όποιες παρεμβάσεις δεν υπάρχει ανταπόκριση, ούτε φυσικά και χρηματοδότηση δημιουργούν μια εκρηκτική ατμόσφαιρα, με τους σεισμοπαθείς να εξετάζουν πλέον τρόπους δυναμικής παρέμβασης.

Ο Σύλλογος Πολιτικών Μηχανικών Αχαΐας αναλαμβάνει πρωτοβουλία να συγκαλέσει συγκέντρωση σεισμοπλήκτων για την Τετάρτη 4 Μαΐου σε χώρο και χρόνο που θα προσδιοριστεί τις επόμενες ημέρες με στόχο να αναδειχθούν πια οι κοινωνικές διαστάσεις του προβλήματος. Κι αυτό γιατί «έχουμε ένα μεγάλο αριθμό σεισμοπλήκτων, εκτός σπιτιού και σε οικονομική απόγνωση» είχε τονίσει χαρακτηρι-

στικά ο πρόεδρος του ΤΕΕ Δυτικής Ελλάδος Θανάσης Γιανναδάκης. Όσο για το πώς συνδέονται οι μηχανικοί με τους σεισμοπλήκτους, η απάντηση είναι εύκολη: Οι σεισμοπλήκτοι αναθέτουν τις επισκευές στους μηχανικούς, καθώς όμως δεν υπάρχει χρηματοδότηση δεν τους πληρώνουν. Έτσι, μένουν φεσωμένοι οι μεν, φεσωμένοι και οι δε.

(ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΣΙΚΡΙΤΖΗ)

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ Όταν το '41 η γερμανική μπότα πάτησε την ελληνική γη...

Του ΝΙΚΟΥ Ζ. ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ

Ήταν μια μικρή άνοιξη κι ο ξανθός Απρίλης δεν έσπασε χορό με τον έρωτα, όπως λέει ο ποιητής, αλλά με το θάνατο. Τα πουλιά του Θεού δεν κελαηδούσαν σαν πάντα αυτή την εποχή, γιατί τώρα τρόμαζαν με το χαλασμό από τις ερπύστριες των γερμανικών τανκς, που βάρβαρα εισέβαλαν στη μορτυρική μας χώρα, το τελευταίο προπύργιο της εγκλωβισμένης Ευρώπης.

Οι φαντάροι μας ό,τι είχαν γυρίσει από το αλβανικό μέτωπο σέρνοντας τα κουρασμένα και πληγωμένα κορμιά τους και με πικραμένη τη σκέψη για όσους άφησαν την τελευταία πνοή στη ματωμένη γη, πάνω στα βορειοηπειρωτικά βουνά και τους κάμπους. Τώρα ήρθε η Νέα Τάξη των Ούννων πολεμιστών και οι άψυχοι Ιταλοί κυκλοφορούσαν αραιά και πού σαν φαντάσματα του ξεφτισμένου ονείρου εκείνου του αστόχαστου Μουσαλίνι, που νόμιζε, ότι θα πρόσθετε μια ακόμη αποικία στην «αυτοκρατορία» του. Ήταν μια τρέλα του και που είχε άδοξο τέλος. Τα στρατιωτάκια του «ούνα φάτσα ούνα ράτσα», είναι αλήθεια, δεν έκαμαν αγριότητες στο λαό μας» αντίθετα -θα έλεγε κανείς, μας αγάπησαν μάλλον και είδαν εδώ κάτι από τις οικογενειές τους, τον τρόπο ζωής και σκέψης και εξάλλου, είχαμε και πλήθος «ειδυλλίων» με συχνά ευτυχή κατάληξη...

Σαν ήρθαν όμως οι Γερμανοί, αρχές Απριλίου του '41 βουβήθηκαν τα πάντα, γιατί τώρα τα τρόμαζε η φοβέρα του πο-
άγριου κατακτητή. Μαζί με τις εφορμήσεις των Stukas, που μαύριζαν τον ουρανό μας, τον κρότο από τις βαριές ερπύστριες των πάντερς, που έσκαβαν βαθιά το χώρο, από όπου περνούσαν, ήρθε να προστεθεί και ο βαρύς βηματισμός των

Ξανθών γιγάντων με το στοάλινο βλέμμα και τι άγριες φωνές τους, που έκαναν τις καρδιές μας να παγώνουν. Δεν υπήρχε σταλιά ελέους ή συμπόνιας. Ξαν τρομαγμένα σπουργίτια τρέχαμε να κρυφτούμε» όταν ακούγαμε την μπότα να χτυπά στο πεζοδρόμιο και να σπινδαίνεται από τις, βαθιές λαρυγγόφωνες κραυγές τους, ρόους, σνελ, άχτιουνγκ, φόιερ και άλλα επιφωνήματα από την «πλούσια» γερμανική γλώσσα. Ποιος τολμούσε να τους πλησιάσει; Δεν ήξερε τι τον περίμενε. Ανάμεσα στα τόσα φαβέρια, ακούστηκε και αυτό, ότι μια μέρα ένα παιδάκι τόλμησε να κλέψει μια φρονιζόλα ψωμί και τότε ο Γερμανός στρατιώτης το άρπαξε βίαια και με μανία του τσάκισε το μπρόστο· σαν να ήταν Εύληνη βέργα! Το άκρον άωτο της ανθρώπινης κτηνωδίας, με τους μικρούς καρπούς, που γεύτηκαν τότε πολλοί συμπατριώτες μας και σαν κορύφωμα τα δραματικά ολοκαυτώματα σε τόσες περιοχές της χώρας μας.

Κόντευε το Πάσχα, ήταν στις 20 Απριλίου, μα ολόκληρος ο μήνας, όπως και οι επόμενοι ήταν μια διαρκής Εβδομάδα των Παθών, χωρίς προόμοινο Ανάστασης. Εκείνη η απριλιάτικη

γερμανική λαίλαπα έμελλε να κρατήσει πάνω από τρίαμιση χρόνια, στη διάρκεια των οποίων «φούντωσε» η Εθνική Αντίσταση, από τις μεγαλύτερες και ηρωικότερες στην Ευρώπη. Και αλίμονο, έμελλε να ποτιστεί με ποτάμι αίματος αθώων ανθρώπων, χαρίζοντας με τον ηρωικό θάνατό τους την πολυπόθητη ελευθερία στις μελλοντικές γενιές.

Μα κάποτε, ο Καλός Θεός, που αγαπάει όλα τα πλάσματά Του, πήρε την απόφαση να μας γλυτώσει από αυτή τη δοκιμασία. Είπε: Φτάνει, μπάστα, γκενούχ, δατς ολ, νταβόλντο, σε όλες τις εκθρικές ή συμμαχικές γλώσσες και οι Μεγάλες Δυνάμεις «σάρωσαν» τη ρημαγμένη χώρα μας από τις χιτλερικές αρδές με τις μαύρες στολές και τις βαριές μπότες. Στέγνωσαν τα δάκρυα, είδαμε γύρω μας ξένα, ασυνήθιστα, αλλά φιλικά πρόσωπα. Ως και Ινδούς «σκυ», θυμάμαι, με σαρίκια, που η μελαμψή, γενειοφόρα μορφή τους έμοιαζε, λες, με τις εικόνες των σεβάσμιων αγίων μας...

Ήταν μια απριλιάτικη λαίλαπα εκείνη η εποχή του 1941, που η γενιά μας θυμάται με πόνο. Μα ύστερα ήρθαν τα χρόνια της χαράς, της προόδου, της ευτυχίας για τα λαό-μας και για όλους τους υπόλοιπους λαούς της Ευρώπης. Πόσες δεκαετίες, αλήθεια, κύλησαν μέσα σε όνειρα ευτυχίας.

Μα τώρα, εβδομήντα χρόνια ακριβώς από τότε, αλήθεια η «θείσα Αγγελικούλα» με το στρουμπουλό μουτράκι, γνωστή στα καθ' ημάς και ως «Τάντε Μ...», τι προσπαθεί να μας αποδείξει; Ότι ο λαός της τροχάει το μαχαίρι του; Μήπως ονειρεύεται πάλι μια «Νέα Τάξη Πραγμάτων»; Αραγε, ήρθε ο καιρός, σύμφωνα με τις Γραφές, να εμφανιστεί ένα Νέο Τέρας της Αποκαλύψεως; Θεός φυλάξοι! Τότε θα είναι και το τέλος του κόσμου.